

AALBORG UNIVERSITY
DENMARK

Aalborg Universitet

Activity Report 1994 1995

Helbo, Jan; Drescher, K.

Publication date:
1996

Document Version
Også kaldet Forlagets PDF

[Link to publication from Aalborg University](#)

Citation for published version (APA):
Helbo, J., & Drescher, K. (1996). Activity Report 1994 1995.

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- ? Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- ? You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- ? You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal ?

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us at vbn@aub.aau.dk providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Hvad man også kan opleve på en EUUG-konference.

Når man er til en UNIX-konference, er der andet end blot foredragene, der efterlader sig et indtryk. Ved den seneste UNIX konference i München har især to episoder efterladt sig spor i den permanente hukommelse, og det er desværre ikke UNIX foredragene. I den henseende synes jeg ikke, at München konferencen har udmærket sig. Den første episode fandt sted om tirsdagen. Jeg havde en hel

fridag, så derfor ville jeg lidt rundt at se på byen og dens omgivelser. Jeg havde på et kort set, at der var en by, der hed Dachau en snes kilometer udenfor München. Jeg kom selvfølgelig med det samme til at tænke på koncentrationslejren Dachau, men der kunne jo være flere byer, der hed sådan i Tyskland. Da jeg oprindeligt kommer fra Sønderjylland, og ved hvor ømtåleligt et emne det er, henvendte jeg mig med stor forsigtighed på Turist Informationen på banegården i München. Efter at have søgt igennem alle deres farvestrålende brochurer, uden at finde en eneste reference til Dachau, stillede jeg mig i kø for at få den endelige løsning på problemet. Da det blev min tur, forsøgte jeg mig på mit bedste tysk: Peter: Ist der Stadt Dachau hier in die umgebung der Ort wo ein Konzentrations Lager gibts. Damen: Nein der Konzentrations Lager ist seid fünfundvierzig geschlossen.

Her kom så den fatale brøler, selvom jeg troede jeg forstod tysk, misforstod jeg ovenstående således: at Museet Dachau havde været lukket siden 85. Jeg var selvfølgelig skuffet så jeg sagde: Peter: Das ist doch Schade

Så kom jeg ikke videre, men måtte stå model til en flere minutters lang belæring om, at det var 50 år siden osv. Imellemtiden var min baggrunds proces kommet til den erkendelse, at jeg havde misforstået det med de 45/85. Jeg ville nu prøve at gøre det godt igen, men ville dog gerne vide om der ikke i det mindste var et museum, så jeg sagde: Peter: Ja Ja Jah ! Ich forsteh shon, aber ist da überhaupt nichts.

Da fandt jeg ud af, at jeg ikke var særlig god til at udtrykke mine følelser, for jeg fik hele turen igen med omvendt ordstilling. Til sidst fik jeg en blå A-5 kopi, der viste vej til lejren i Dachau. Damen fortalte, at den var et "Denkmal". Jeg forstod det, som om der var en mindesten og endnu engang kom jeg til at udtrykke min skuffelse. Og så fik jeg ren besked med dobbelt omvendt ordstilling.

Men jeg tog alligevel til Dachau for at se den mindesten.

Da jeg kom ud til lejren, fandt jeg ud af, at Denkmal ikke betød mindesten. Der var et stort museum med hele historien omkring lejren, også forhistorien.

Der var to ting jeg var meget overrasket over. Nemlig, at racerenhedspolitikken startede allerede tilbage i midten af forrige århundrede, og der var megen "seriøs" skrivi i begyndelsen af dette århundrede. Det andet der overraskede mig var, at koncentrationslejren var oprettet med det samme efter Hitlers magtovertagelse i 1933. Jeg tror dog stadig på, at den menige tysker i Dachau ingen anelse havde om de rædsler, der udspillede sig bag lejrens 3 meter høje betonvægge. Selvom de selvfølgelig var klar over, at der var en arbejdslejr for anderledes tænkende.

Da jeg kom ind i lejren var jeg åbentbart landet midt i en italiensk 8. klasse, der lavede en frygtelig larm. Vi fulgtes mere eller mindre igennem museet, og det var bemærkelsesværdigt at se, hvordan støjniveauet faldt, efterhånden som vi kom igennem museet. Det påvirkede åbentbart dem lige så meget som mig. Da jeg forlod lejren, foregik al samtale næsten som en hvisken.

Den anden historie, der har sat sig spor for sit udgangspunkt i en frygtelig hovedpine, jeg blev belemret med morgenen efter, at jeg havde været ude at teste det Bayerske øl. Der var åbenbart noget galt med håret. Så derfor kiggede jeg mig rundt for at finde en frisør. Jeg skal måske her indskyde, at jeg med godt resultat fik mit hår klippet, da jeg var til Portugal konferencen.

I Portugal gik jeg også ind et vildt fremmed sted, hvor barberen hverken forstod sønderjydsk, dansk eller engelsk, men det gik dog udmærket alligevel. Jeg må dog indrømme, at jeg var lidt nervøs, da han ikke klippede mit hår, men skar det af. Det havde jeg ikke prøvet før, men jeg blev flot.

I München fandt jeg en frisør på hovedbanegården. Jeg kiggede mig lidt omkring, for at finde en prisliste, men fandt ingen. Da jeg var på vej til at forlade etablissementet, blev jeg kapret af en lidt tyk sigøjnerudseende frisør, og inden jeg havde set mig om, sad jeg i stolen. Jeg forsøgte på mit bedste tysk, at forklare ham, at mit hår skulle være kort, men han talte kun på Bayersk. Efterhånden forstod han, jeg ikke var tysker og jeg forklarede ham, at jeg kom fra Danmark. Fra da af gik han rundt omkring mig og mumlede, at han ikke kunne lide danskere, samtidig med at han meget demonstrativt klippede løs på må og få. Han gjorde sig mange anstrengelser for, at få så meget hår som muligt ned af min nakke. Slutresultatet ser nu meget godt ud på et par meters afstand. Da jeg således var blevet klippet, bad han om 10 DM som jeg gav ham. Derefter gav han mig en regning som jeg så skulle betale hos kassen. De 10 DM skulle altså være drikke penge. Så sagde jeg STOP, og da han måske var bange for, at kassedamen skulle opdage noget, gav han mig de 10 DM tilbage og så gav jeg ham 2 DM. Men så rev han den gamle regning i stykker, og lavede en ny på 20 DM, som jeg så skulle betale ved kassen. Desværre så jeg ikke, hvor meget den første regning var på, så jeg ved ikke hvor meget jeg blev snydt, men snydt, det blev jeg ihvertfald. Som bevis for min brave indsats, kan man her se resultatet før og efter. - Heldigvis efterlader billederne ikke den store detalje rigdom.